

BOB KERREY

Una guerra equivocada

El 8 d'abril l'assessora de seguretat nacional del president Bush, Condoleezza Rice, va comparèixer davant la comissió que investiga les errades dels serveis d'intel·ligència prèvies a l'11-S, i hi féu una representació triomfal, quasi espectacular.

Personalment, vaig ser molt crític amb algunes de les respostes que va donar, i amb les afirmacions que va fer, tan crític com ho vaig ser amb l'assessor de seguretat del president Clinton. Cada vegada que he encetat una de les meues intervencions, però, he començat dient que tots els que érem al Congrés al llarg dels anys crítics que precediren l'11 de setembre del 2001 hem d'acceptar una part de culpa. Allò fou una fallida col·lectiva.

Crec que hi ha dues qüestions clares. D'una banda, que l'11-S s'hauria pogut preveure; i, de l'altra, que l'estratègia que duem a terme contra el terrorisme té moltes esquerdes. Les nostres tàctiques militars i polítiques a l'Iraq han creat les condicions propícies per a una guerra civil, i donen a Al-Qaida raons poderoses per reclutar joves per a la jihad contra els EUA.

Pel que fa a la primera qüestió, hem de tenir en compte que l'11-S dinou homes van aconseguir escapolar-se de tots els mecanismes de defensa que els Estats Units els havia interposat. Van reeixir a assassinar tres mil persones, que l'únic crim que havien comès va ser anar a treballar aquell matí. I això que hi havia màxima alerta al nostre país (però, evidentment, era molt abans que reconeguérem que Al-Qaida és capaç d'emprendre operacions militars sofisticades).

Cal recordar que l'atac va tenir lloc després que Clinton haguera deixat passar algunes oportunitats de detenir o d'assassinar els líders d'Al-Qaida, quan l'amenaça no era tan gran; després que, a Bush i Rice, els van dir, el 25 de gener del 2001, que Al-Qaida era als EUA, i després que Bush va tenir coneixement, el 6 d'agost del 2001, que "l'FBI tenia setanta camps d'investigació oberts que feien referència a Al-Qaida", i que "l'FBI tenia proves que simpatitzants d'Ossama bin Laden preparaven un atac als Estats Units amb explosius i que tenien la intenció de segrestar avions comercials". Torne a dir que ja sé que Clinton, Bush i

Rice tenien reptes molt difícils aquells anys i mesos que precediren l'11-S; no sé si jo mateix hauria fet les coses d'una altra manera, si haguera estat a la seua pell. Ens ha costat molt d'entendre i d'acceptar com un actor no estatal, Ossama bin Laden, podia esdevenir una amenaça estratègica molt més seriosa que els estats que havíem temut històricament.

Però aquest reconeixement no em priva de l'obligació que tinc de preguntar als que eren responsables de la nostra seguretat nacional què van fer per protegir-nos contra l'amenaça terrorista.

Hi ha un episodi que em fa ballar el cap. El 5 de juliol del 2001 Rice va demanar a Richard Clarke, que llavors era el cap de la lluita antiterrorista de l'administració, que ajudara totes les agències a preparar-se contra un possible atac. Cinc dies més tard, un agent de l'FBI a Fènix, Arizona, va recomanar una investigació a fons que esbrinara si hi havia operatius d'Al-Qaida que s'entrenaren a les escoles de vol americanes. Segons les sospites d'aquell agent, alguns seguidors de Bin Laden podien estar intentant infiltrar-se en el sistema d'aviació civil americana, com a pilots, com a guàrdies de seguretat o altres tipus de personal.

Rice no va tenir accés a aquesta informació, no la va rebre, i culpa d'aquest fet l'estructura governamental, que titlla de poc coordinada. No li'n done la culpa, però no m'han demostrat que hi haguera alguna reunió urgent, després d'aquelles informacions, perquè les coses funcionaren com cal. I tampoc no tinc proves que em demostren que les agències federals van treballar per oferir al president informació clara, vinculant i no ambigua per eliminar les cèl·lules d'Al-Qaida als EUA.

Pel que fa a la segona qüestió que he esmentat al principi, és a dir, les mancances de l'estratègia antiterrorista del president, hi ha tres assumptes que cal posar de relleu. En primer lloc, Bush té una visió de conjunt equivocada, quant a la guerra contra el terrorisme. El terrorisme és una tàctica, no un enemic. L'enemic real és un grup petit d'islamistes radicals que han triat la via d'una guerra contra els infidels (una via tant militar com civil). En segon lloc, la importància de la dis-

tingió que acabe de fer implica que hem de tractar el món àrab amb aplom, i hem de fer un esforç per entendre'l. També ens permet d'insistir en el fet que hem de jutjar les coses segons les circumstàncies, i no segons els mites que corren pel carrer, alimentats per l'odi. Cal que fem l'esforç d'establir un diàleg que faça possible la crítica recíproca i els desacords, d'una manera respectuosa. Si no, la guerra contra el terrorisme tornarà a fallar i la violència contra nosaltres continuarà.

El diàleg ens permetria d'aconseguir més aliats entre els musulmans, en una causa que els beneficiaria a ells i a nosaltres. Bush va fer bé d'anar a una mesquita de Washington, poc després de l'11-S. La visita, i el discurs que hi va fer, segons el qual la guerra que mantenim no és contra l'islam, sinó contra un petit grup que ha pervertit els ensenyaments de l'Alcorà, va agradar a bona part del món islàmic.

Que aquell sentiment de simpatia no fou universal i que alguns àrabs van pensar que l'assassinat de tres mil innocents estava justificat va fer pensar a molts americans si pagava la pena de ser justos, en aquesta lluita. Sí que paga la pena. Hauríem de fer aquest esforç d'acostament molt més sovint.

En tercer lloc, ens hauríem d'empassar l'orgull i apel·lar a les Nacions Unides perquè ens ajuden a l'Iraq. Hauríem de començar per cedir poder a les Nacions Unides, perquè ens ajuden a prendre decisions sobre com dur a terme la transferència de poder a un Govern legítim a l'Iraq. Fins no fa gaire, no estava d'acord amb aquesta darrera afirmació. Però ara sí. En comptes d'enviar-hi més tropes, o de perllongar l'estada de les que ja hi són, necessitem una ocupació internacional que incloga forces musulmanes i àrabs.

El pas del temps va en contra nostra, a l'Iraq. El que fa falta ara no és posar-hi una mica més del mateix, sinó una gran quantitat d'alguna cosa diferent.

Bob Kerrey, membre de la Comissió 11-S i exsenador democràtic per Nebraska, és president de la New School University de Nova York
© The New York Times - EL TEMPS
Traducció: Maite Insa